

Date

Ze zag in één oogopslag dat hij het niet was. Ze herkende zijn foto van de dating site, in zijn groene parka en met de aangekondigde paraplu in zijn hand, maar hij was het niet, hij h ad het niet. De moed zakte haar in de schoenen. Hoeveel tijd en uitvluchten ging het haar kosten om deze kandidaat af te serveren? Of zou ze gewoonweg zeggen dat het haar speet, maar dat zij nu al wist dat het niks zou worden? Zich omdraaien en vertrekken?

Toen zag hij haar. Ze kon niet meer wegduiken en ongezien verdwijnen. Aarzelend ging zijn paraplu een beetje omhoog. Zij was het. Zij was het beslist en jeetje, wat een vrouw! Er gleed een aarzelende glimlach over zijn gezicht en tegelijkertijd trok er een bezorgde frons over zijn voorhoofd. Zijn ervaring had hem geleerd dat bij de fysieke kennismaking zijn kansen vaak tot onbruikbare proporties slonken. Zijn ronde, tikkeltje bolle hoofd met zijn kinderlijke oogopslag was geen hartenbreker voor de naar liefde snakkende respondenten.

‘U bent zo mooi...!’ zei hij spontaan. ‘En dus ziet het er voor mij niet zo goed uit, ben ik bang.’

Zij zuchtte en moest ondanks haar ongemak even lachen. Dat hij haar met ‘U’ aansprak droeg bij aan zijn kinderlijke uitstraling.

‘U bent zo vriendelijk,’ hoorde zij zich zeggen. ‘Maar ik geloof inderdaad dat wij niet ... eh ...’

In zijn gezicht las zij zowel teleurstelling over haar afwijzing als bewondering voor haar elegante verschijning.

‘Zullen we elkaar dan maar de beproeving besparen van een nader gesprekje bij een kop koffie?’

Dat hij precies zei wat zij zelf dacht, maar niet durfde te zeggen, overviel haar en tot haar eigen verbazing zei ze: ‘Nou, een kopje koffie zou ik eigenlijk wel lekker vinden.’

Nu ze al direct de conclusie hadden getrokken dat een relatie er niet in zat, konden ze opgelucht en vrijblijvend praten over zichzelf en hun aspiraties. Zij was gecharmeerd van zijn oprechte belangstelling en de afwezigheid van obligate mannenpraat. Hij raakte niet uitgekeken op de glimlach die niet meer van haar gezicht verdween.

‘Nog een koffie?’ vroeg zij.

‘Eigenlijk liever een glaasje wijn...’ zei hij.

Een week later zaten ze in hetzelfde café en sloegen ze de koffie over. De wijn deed zijn werk en hun gesprek werd vrolijker en intenser. Na een uurtje viel haar oog op een man, twee tafeltjes verder. Een model-knapperd waartegen haar blozende, afgewezen date maar schraal afstak. Dat is ‘m, dacht ze. Helemaal. Haar aandacht voor hun conversatie verslaptte. Hij merkte haar verwarring en viel stil. Hij hoefde maar opzij te kijken om onmiddellijk te zien waardoor zij was afgeleid. Hij stond op.

‘Ik moet gaan,’ zei hij en gaf haar zijn beminlijkste glimlach. ‘Ik heb genoten van ons gesprek. Ik wens je veel geluk.’

Hij liep naar de toog, betaalde en vertrok.

De knapperd had haar smachtende blik gezien en het plotse afscheid van haar tafelenoot was een niet te versmaden kans om werk te maken van die mooie vrouw. Hij stond op en vroeg of hij mocht aanschuiven. Ze was nog verbluft door het vertrek van haar gesneefde date, maar zonder haar toestemming af te wachten was hij al gaan zitten. Deze radicale scene-wisseling ging haar te snel. Ze voelde dat de wijn begon op te spelen en ze wilde weg.

‘Sorry, maar ik moet er vandoor. Tot ziens.’

Twee weken later stapte zij hetzelfde café binnen. Ze had beide mannen niet uit haar gedachten kunnen bannen. Eigenlijk zou ze haar geluk wel willen beproeven met die knappe man. En de blozende en oprechte date was zo galant en lief tegen haar geweest. Zwevend tussen hoop en vrees, maar zonder een duidelijk plan, had ze besloten naar het café te gaan; misschien zou ze hen daar weer zien.

Eenmaal binnen liep zij naar de bar. Toen ze op een kruk zat begon zij voorzichtig om zich heen te kijken. Ze zag de knapperd aan hetzelfde tafeltje als de eerste keer. Tegenover hem zat een man met zijn rug naar haar toe. De mooie man keek haar met een brede grijns aan. Hij maakte een uitnodigend gebaar om aan het tafeltje te komen zitten. Ze bloosde en liep een beetje onvast in zijn richting. Toen pas viel het haar op dat de andere man een groene parka droeg. Ze sloeg haar hand voor haar mond en stond stil.

‘Kom rustig verder!’ zei de mooie man en hij schoof een stoeltje uitnodigend naar achteren. Ze ging zitten en keek hen zwijgend aan.

De groene parka schraapte zijn keel en nam het woord. Hij vertelde dat hij de vorige week ook naar het café was gegaan omdat hij voortdurend aan haar moest denken en had gehoopt dat zij op de plek-des-onheils zou terugkeren. Daar had hij kennis gemaakt met de mooie man, die om

dezelfde reden was teruggekomen. Ze hadden openhartig over haar gesproken: de blozende man over hun tot mislukken gedoemde date en de knapperd over diens begeerte om haar te bezitten. Na een paar glazen wijn hadden zij besloten om elkaar een week later weer te treffen.

Zij was te verbluft om iets te kunnen zeggen. Het was duidelijk dat de heren er niet echt op gerekend hadden dat zij daadwerkelijk zou verschijnen en ze hadden, net als zij, geen plan of strategie afgesproken voor het geval zij toch zou opdagen.

Intussen had de knapperd een glas wijn voor haar besteld. Hij hief het zijne.

‘Op de vriendschap!’ zei hij. De blozende date volgde aarzelend en lachte flauwtjes. Zij was nog steeds perplex en schudde zachtjes haar hoofd, haar ogen gericht op haar glas.

De knapperd was aan zijn stand verplicht om het voortouw te nemen.

‘Wat nu?’ zei hij. ‘We kunnen er moeilijk om tossen!’

De blozer verbleekte. Dit was niet de situatie waarin hij terecht had willen komen. Hij schraapte zijn keel en richtte zich tot haar.

‘Het spijt me dat ik je in verlegenheid heb gebracht. Ik denk dat ik maar het beste kan vertrekken.’ Hij stond op, legde een paar biljetten op tafel en liep weg.

De knapperd liet er geen gras over groeien.

‘Nou, dat maakt het een stuk makkelijker!’

Hij keek haar triomfantelijk aan en zei: ‘Ik zou je dolgraag willen leren kennen. Ik vind je mooi en aantrekkelijk. En je hebt kennelijk behoefte aan een vriend.’

Tot haar verbazing was zij gestreeld door zijn voortvarende aanpak.

Tegelijkertijd voelde zij zich opgelaten door de onflatteuze afgang van haar geschokte date.

‘Vertel me alsjeblieft eens iets over jezelf,’ vervolgde hij.

Alsof zij uit een droom ontwaakte keek zij hem voor het eerst recht in de ogen. Zijn smetteloze uiterlijk gaf hem iets onoverwinnelijks, maar ze voelde verzet opkomen tegen de kwajongenstoon die hij tegen haar aansloeg. Ze herhaalde zachtjes zijn vraag: ‘Vertel me eens iets over jezelf...’

Die durft, dacht ze.

‘Nou nee...,’ zei ze, terwijl ze haar hoofd schudde. ‘Nee, nee, stel je voor. Het spijt me...’

Verder kwam ze niet. Ze stond op en verliet het café.

Een week lang kon zij aan bijna niets anders denken. Beide aanbidders hadden om uiteenlopende redenen haar fantasie op gang gebracht. De knapperd toonde zich weliswaar hinderlijk zelfverzekerd, maar zijn uiterlijk

en doelgerichte aanpak om haar te veroveren troffen toch doel. En haar blozende date vulde haar nu met vertedering, in weerwil van haar aanvankelijke afkeer van zijn onbeholpen en naïeve verschijning. Aan het eind van die week zat ze alweer in het café.

De knapperd kwam nog geen vijf minuten later binnen stappen. Hij grijnsde nog breder dan de vorige keren en zijn parelwit gebit leek licht te geven. Hij opende direct zijn toverdoos met versiertrucs. Met een minzame blik in haar ogen liet zij hem een tijdje begaan, maar zijn arrogantie begon haar te irriteren. Het werd haar steeds duidelijker dat zijn kwaliteiten zich beperkten tot zijn bekoorlijke uiterlijk. Ze besloot om ter zake te komen, voordat zij zou afknappen op zijn snoeverige baltsgedrag. Ze spreidde haar handen bezwerend voor zich op tafel en vroeg zonder omhaal: 'Bij jou of bij mij?'

Voor de eerste keer was hij degene die een ogenblik met zijn mond vol tanden zat. Hij hernam zich snel en ze gingen naar zijn huis.

Zij moest hem nageven dat hij een kordate en zelfs betrekkelijk genereuze vrijer was. Tevreden over haar doortastende aanpak ging zij die avond naar huis. Ze zouden nog wel contact met elkaar opnemen.

Wonderlijk genoeg werd haar vertedering voor de blozende man er niet minder op. Nu ze de knapperd had getoetst op zijn fysieke capaciteiten en zij een mogelijk minnaarschap voor hem in beraad hield (het was volstrekt duidelijk dat hij ongeschikt was als partner), kon zij niet nalaten om regelmatig het beeld op te roepen van de bolle toet van haar trouwe date, wiens hoofd zij in haar fantasie al had bij-geboetseerd tot een niet onknappe versie. Ze vroeg zich af in hoeverre hij in bed de knapperd misschien naar de kroon zou steken.

Zij stuurde hem een mail waarin zij hem vroeg of hij nog een keer met haar wilde afspreken. In zijn reactie was hij wat zuiniger dan in de gesprekken die zij hadden gevoerd, maar hij stemde er toch mee in om elkaar te treffen, op een andere plek dan het café.

In een rustig koffiehuis kwam hun gesprek wat stroef op gang. Zijn argwaan was te groot om onmiddellijk op dezelfde prettige toon verder te gaan als tijdens hun laatste tete-á-tete. Maar zij spande zich in om zijn vertrouwen te herwinnen en hij begon weer regelmatig te blozen onder haar welwillende glimlach. Toen zij hem uitnodigde om eens bij haar te komen eten, moest hij even naar adem happen. Een week later stond hij met een bos bloemen voor haar deur.

Zij had zich uitgesloofd op een mals gerecht en ze had een geraffineerde jurk aangetrokken. De wijn vloede scheutig en hun conversatie verliep weer bijna net zo geanimeerd als enkele weken daarvoor. Na een in een stevige cognac gemarineerd dessert besloot zij het slotoffensief in te zetten. Ze had tevoren al besloten dat zij zou proberen hem in haar bed te lokken, maar hij leek op zijn beurt absoluut geen snood plan te koesteren. Zij moest het helemaal zelf doen. Ze gingen op de bank zitten. Zij vleide zich neer in een houding die moest aangeven dat zij zich buitengewoon gerieflijk voelde. Door een minimale verschuiving van een been of een arm of door het koket draaien van haar hoofd, kon zij die houding opwaarderen naar een uitnodigende en sexy pose. Het duurde even voordat hij haar hints oppikte en zijn blos nam een alarmerende kleur aan.

‘Wil je mee naar bed?’ vroeg zij uiteindelijk, toen het haar wel duidelijk was dat hij uit zichzelf niet tot actie zou overgaan.

Hij was met stomheid geslagen. Zijn begeerte naar haar werd overwoekerd door schaamte en ongemak. Hij liet zich meetronen naar haar slaapkamer. In de spiegel van haar kaptafel kon zij zijn lichaam zien toen hij zich, zwetend van gêne, uitkleedde. Ze constateerde dat hij er patenter uitzag dan zijn blozende hoofd had doen vermoeden. Zijn pogingen om met haar te vrijen werden nogal dwars gezeten door zijn veelvuldige verontschuldigingen, maar zij zette zich dapper over de hindernissen heen. Haar conclusie was dat het best wat kon worden, als zij het met de nodige inzet zouden blijven proberen en als zijn schaamte zou wegebben. Ze deed haar uiterste best om hem ervan te overtuigen dat zij had genoten en ze zei te hopen dat zij elkaar gauw weer zouden zien.

Maar dat gebeurde niet. Zij belde hem en stuurde hem mails, maar hij hield de boot af, als hij al reageerde. Zij ontwikkelde een bijna obsessief verlangen om hem te zien, om hem te hébben. Haar knapperd had zij al lang uit haar hoofd gezet; nee, zij wilde die parka.

Haar bezetenheid werd zo groot dat zij probeerde om hem quasi toevallig tegen het lijf te lopen. Ze wist niet waar hij woonde, maar wel waar hij werkte. Ze had al enkele keren in haar auto in de buurt van zijn kantoor staan posten en toen, opeens, zag zij hem. Hij kwam een deur van het kantoor uit, vergezeld door een jonge vrouw.

‘Dat is hem,’ zei ze zacht voor zich uit.

‘Dat is ‘m, helemaal...’

@ Karel de Roy

Mei 2024